

Trăirea și Credința

Text biblic: Galateni 2:11-21

Versetul de aur

Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Gal 2:20b

Introducere

Spre deosebire de multe dintre scrisorile sale, Pavel nu a adresat scrisoarea către Galateni Bisericii dintr-un anumit oraș. Galatia a fost o provincie Romană din zona central din Turcia modernă. Pavel și Barnaba au evanghelizat această zonă în prima călătorie misionară, inclusiv în orașele Antiohia din Pisidia, Iconia, Listra și Derbe (Fapte 13-14). Aceste localități au fost destinatarii cărții, care urma să fie distribuită printre ele și citită tuturor bisericilor (Gal 1:2).

Cartea Galateni foarte probabil a fost scris câțiva ani după Sinodul de la Ierusalim din Fapte 15, care a avut loc în jurul anului 51 AD. Mulți erudiți cred că Gal 2:1-10 este relatarea lui Pavel despre ceea ce s-a întâmplat când a participat la acel conciliu. În acest pasaj, Pavel a avut grijă să spună că nu avea nevoie de permisiunea nimănui din Ierusalim pentru a predica neamurilor, dar el a salutat totuși aprobarea lor și acordul tacit de a nu se opune mesajului său. El a remarcat că acei conducători ai Bisericii nu aveau nimic de adăugat la mesajul său (Gal 2:6) și că Dumnezeu l-a rânduit pe Pavel să predice neamurilor așa cum Petru a fost ales să predice evreilor (2: 7).

Nu toată lumea a fost de acord cu acest aranjament. Unii Iudaizatori s-au infiltrat în bisericile fondate de Pavel. Ei i-au învățat pe membrilor Bisericii, că li se cerea să urmeze legea Iudaică (Gal 2:4). În ciuda deciziei Consiliului de la Ierusalim, această Iudaizare a continuat. Bisericile erau confuze. Legea lui Moise era încă în vigoare? Prezentarea lui Pavel a acestei chestiuni este inima cărții Galateni.

Contextul lecției

I. Prefăcătoria (Galateni 2:11-21)

A. Ce au făcut au făcut de frică (v 11-12)

Antiohia a fost capitala Siriei în timpul lui Pavel. După omorârea lui Stefan cu pietre și persecuția care a urmat, o parte dintre credincioși sa stabilit în Antiohia, unde evanghelia a fost mărturisită atât Neamurilor precum și Evreilor. În Vechiul Testament nu există nicio poruncă conform căreia Israelii (numiți mai târziu evrei) nu puteau mânca cu Neamurile. Poruncile se refereau la alimente necurate, nu la oameni necurați.

Plecarea lui Petru de la masa unde mânca cu neamurile și la retragerea și separarea de ei a reprezentat o retragere de la plinătatea Evangheliei atât pentru Evrei, cât și pentru Neamuri, contrazicând propria sa mărturie în fața Conciliului. Acțiunile sale au fost ipocrizie flagrantă. Nu se spune exact de ce se temea Petru (Chifa) de această delegație. Dar eșecul său de a se ridica la înălțimea angajamentelor sale anterioare dezvăluie o dublă gândire cu privire la neamuri, sau cel puțin o slăbiciune asupra a ceea ce el credea a fi adevărat. Putem compara acțiunile lui Petru aici cu propriul său raport despre slujirea sa cu privire la casa lui Corneliu, un Neevreu. Și acolo a criticat în privința mâncatului împreună cu Neamurile (Fapte 11:2-3). Dar în acel moment, Petru și-a apărat pe bună dreptate părțasia cu neamurile ca fiind voia lui Dumnezeu (Fapte 11: 17).

B. A făcut pe alții să se rătăcească (v 13-14)

Confruntarea lui Pavel cu Petru nu a fost o problemă mică de favoritism și practică socială. Această chestiune se reduce la adevărul Evangheliei lui Isus Hristos. A fi asemenea lui Hristos înseamnă a-i trata pe alții așa cum Hristos ne tratează pe noi. Dumnezeu nu face nicio distincție între evrei și neamuri când vine vorba de oferta mântuirii (Fapte 10:34-35; 15:9; Rom2:11). Dacă Dumnezeu nu face nici o distincție, nici noi nu ar trebui să facem. Este ușor de imaginat că aceasta a fost o confruntare publică intensă (în fața tuturor). Iudaizatori au spus în esență neamurilor: "nu trebuie să fiți tăiați împrejur, dar nu aveți parte de noi sau de această credință dacă nu sunteți " (Fapte 15:5). Acceptarea deplină a neamurilor de către Dumnezeu nu va fi demonstrată printr-un parteneriat deplin în trupul lui Hristos cu Evreii.

II. Evanghelia (Romani 2:15-21)

A. Neprihănit prin Credință (v 15-16)

Evreii nu au fost singuri în a considera învățăturile lor ca fiind superioare din punct de vedere moral altora care erau predominante în tot Imperiul Roman. Multe lucruri considerate imorale de evrei erau perfect acceptabile pentru Neamuri în mediul Greco-Roman. Acest lucru era valabil în special în ceea ce privește promiscuitatea sexuală, beția și idolatria. Beneficiul învățurii morale evreiești este motivul pentru care Temătorii de Dumnezeu adică neamurile care au menținut elemente ale credinței evreiești fără a se converti (prin circumcizie) au existat chiar înainte de slujirea lui Isus (Fapte 10:2, 22; 13:26; 17:4, 17). Acești temători de Dumnezeu au respins atitudinile permissive ale altor învățături religioase și au căutat în schimb chemarea mai înaltă a standardelor lui Dumnezeu. Bazându-se pe acest fundal moral relaxat, deși generalizat, al Neamurilor, Pavel a putut stabili o separare între Evrei și Neamurile păcătoase.

B. Acceptant Harul lui Dumnezeu (v 17-21)

Pavel a abordat aceeași întrebare dintr-o perspectivă diferită în Romani 6:1: "Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească Harul?" În Romani, este absurd să credem că păcatul este un lucru bun dacă permite să ni se dea un har suplimentar. Experiența lui Pavel cu legea l-a învățat că legea este finalul. Nimeni nu poate fi salvat de lege pentru că nimeni nu o poate ține pe deplin și perfect toată Legea.

A fi răstignit împreună cu Hristos este o acțiune care a început în trecut și are efecte continue în prezent și în viitor. Nu este doar a imita pe Hristos, ci mai degrabă conformarea cu suferințele lui Hristos (Rom 8:18; Filip 3:10-11; Colos 2:12-14). Dacă ar fi fost posibil să fim considerați neprihăniți și să obținem neprihănirea prin lege, nu ar fi existat niciun motiv pentru ca Hristos să moară pe cruce. Dacă Iudaizatorii aveau dreptate, atunci mesajul central al Evangheliei ar devenit ineficient. Dacă mergem pe calea legalismului, crezând că respectarea regulilor îl face pe cineva fără păcat, atunci am anulat Evanghelia anulând moartea lui Hristos.

CONCLUZII

Noi, ar trebui să ne gândim la propria noastră convertire. Trebuie să ne amintim ce a făcut Hristos pentru noi murind pentru a plăti prețul păcatului și, prin urmare, să-i tratăm pe alții cu același har pe care ni l-a arătat Hristos (Matei 18:23-35). Viețile noastre nu ar trebui să fie ghidate de frica de alții sau de nevoia de prestigiu, nici de obiceiurile care ne-au definit viețile vechi, păcătoase. Viața noastră trebuie să fie în Hristos. Credința noastră este trăită în predare, încredere și ascultare față de voința lui Isus, care și-a dat viața pentru noi. Acesta este factorul motivant care schimbă modul în care îi vedem pe

Ce trebuie să memorăm: Dragostea lui Hristos ne îndeamnă să-i primim pe toți credincioșii la masă.